

вълнитѣ, които, издигнати високо, се струпвали край брѣговетѣ на създаденитѣ вече острови.

По сѣщия начинъ се образувалъ Китай и останалата суша. Ицанаги и Ицанани били надарени съ четире дѣца: Владѣтельтъ на рѣкитѣ, Богътъ на планинитѣ, по-късно — Богътъ на дърветата, и Богинята, която посветила живота си да защитава нѣжнитѣ растения и трѣви. И казалъ тогава Ицанаги на Ицанани:

— Ние създадохме могъщо кралство отъ осемъ острови съ планини, рѣки и растения; но сега трѣбва да се яви едно божество, което да владѣе надъ този чуденъ свѣтъ.

Минало се нѣколко врѣме, и Ицанани подарила на своя съпругъ една дъщеря. Отъ ослѣпителната ѝ красота и величествения ѝ изгледъ се виждало, че нейниятъ тронъ трѣбва да се намира всрѣдъ облацитѣ. Това била Ама-Теразу, която озарява небесата. Ицанаги и Ицанани били страшно възхитени и радостно извикали:

— Нашата дъщеря трѣбва да живѣе въ синия ефиръ на дълбокитѣ небеса и отъ тѣхнитѣ висини да управлява свѣта.

И тутакси отвели богинята на върха на планината, а оттамъ, по чудесния мостъ — на небето. Щомъ като небеснитѣ духове видѣли Ама-Теразу, извикали съ възхищение:

— Ти трѣбва да стъпишъ на небесната синевина на небосвода, откъдѣто ще сияешъ, и твоята сърдечна усмивка ще даде животъ на всичко сътворено на земята. Бѣлитѣ перести облаци ще ти бждатъ слуги, а блѣстящитѣ капчици роса — твои мирни пратеници!

Дѣтето, което се родило на Ицанаги и Ицанани слѣдъ Ама-Теразу, било момче, и понеже било извънредно прѣкрасно и нѣжно и навѣвало мечти подобно на лѣтна вечеръ, то тѣ рѣшили, че и то трѣбва да живѣе на небето, като съуправителъ на Ама-Теразу; името му било Тзуку — Иоми, богъ на луната.

Богътъ Сузано-о билъ другъ синъ на божествената двойка. Въ противоположность на своя братъ и на сестра си той обичалъ тъмнината и сѣнката. Когато плачелъ, — трѣвитѣ по планинитѣ изгаряли отъ сълзитѣ му, цвѣтята увѣхвали и хората умирали. Малко радости получилъ Ицанаги отъ него, но все пакъ го опрѣдѣлилъ да владѣе надъ океана.

Слѣдъ като билъ създаденъ свѣтътъ, — настаналъ края на щастливия животъ на въздушнитѣ богове и на богинята на облацитѣ. Родилъ се всеизтрѣбителтъ Богъ на огъня, и Ицанани умрѣла. Тя се скрила въ самотията на горското царство, въ страната Кию, а послѣ безслѣдно слѣзнала въ мрачнитѣ владѣния на подземния свѣтъ.

Ицанаги билъ ужасно огорченъ отъ раздѣлата съ Ицанани; той трѣгналъ да я търси и стигналъ до вратитѣ на царството на мрака и сѣнкитѣ, къдѣто нищо не знаели за сѣществуването на слънчевата свѣтлина. Сама Ицанани искала да остави това мѣсто на скръбта и да се завърне въ любимата си земя. Но все пакъ нейната душа посрѣщнала Ицанаги и нѣжно, грижливо го молила да не я търси въ подземнитѣ пещери. Ала храбриятъ богъ Ицанаги не послушалъ добритѣ ѝ съвѣти. Той полетѣлъ напредъ и при дневната свѣтлина, която излизала отъ гребеня въ косата му, търсилъ дълго и усърдно своята възлюблена съпруга. Страшни призрци излизали прѣдъ него, но той минавалъ съ царско величие покрай тѣхъ. Охкания и безнадежни жалби на загиналитѣ души звучали въ ушитѣ му, — но той не знаелъ, що е страхъ. Слѣдъ дълго дирене той намѣрилъ своята Ицанани: тя лежала на земята — пълно олицетворение на безгранично отчаяние — и дотолкова се била измѣнила, че Ицанаги дълго и недовѣрчиво се вглеждалъ въ очитѣ ѝ прѣди да я познае. Но Ицанани се разгнѣвила на Ицанаги, задѣто той не послушалъ нейнитѣ придумвания: тя знаела, че трудътъ и мъченията, които ще прѣтърпи за нея, ще бждатъ безполезни. Безъ съгласието на владѣтеля на подземния свѣтъ тя не смѣла да се върне на земята, а това съгласие тя сама се мъчила да придобие.

И трѣбвало Ицанаги да бѣга, гоненъ отъ осемъ чудовища въ подземнието, за да спаси живота си. Той храбро се защищавалъ съ мечъ и най-сетнѣ хвърлилъ наката отъ главата си, който се прѣвърналъ въ най-скжпи пурпурни гроздове, хвърлилъ и изпускащия свѣтлина гребенъ, който се прѣвърналъ въ нѣжни бабукози стѣбла, и докато чудовищата лакомо глътнали сладкото грозде и нѣжнитѣ стѣбла — Ицанаги стигналъ до широкитѣ стѣпала на